

Una fira insòlita

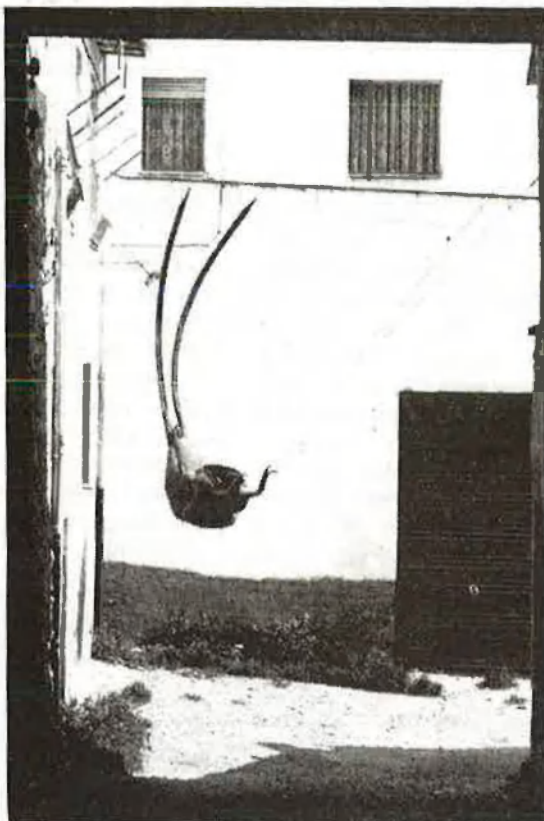
L'escultura ocupa Tàrrega

Mercè IBARZ

A Tàrrega, capital de l'Urgell de secà, paisatge de camps oberts, s'ha instal·lat per segon any la *Fira de l'Escultura al Carrer*. La ciutat és molt generosa: acull l'escultura d'Andreu Alfaro que honora-enyora els Països Catalans, i cedeix els seus estius als artistes plàstics, primer, i a la gent de teatre, després. De maig a agost, escultures del més divers signe i la més diversa intenció es planten o sobrevolen per places, carrers i afores. Al setembre, la *Fira del Teatre*, també al carrer, on participen grups de les més variades procedències, que arriben a Tàrrega de la mà dels Comediants, organitzadors del sarau.

La segona Fira de l'Escultura al Carrer aplega enguany obres de trenta-quatre artistes. Passejar per la ciutat és ara una ocasió excel·lent per a comprovar que, en això de l'art, especialment en un art tan físic, tan tangible com normalment és l'escultura, tot hi es permès actualment. Hi ha qui treballa amb subtils elements tèxtils que lliguen edificis, qui obre a la mateixa terra un solc ben ample que permet una nova visió del paisatge, qui col·loca capses de marbre en contrapunt a unes escales, qui instal·la un vídeo o qui pinta els maons d'un mur amb purpurines. L'exercici visual és, doncs, garantit. Els seguidors atents de la plàstica de la nostra època tenen, a més, la possibilitat de veure com artistes de la solvència d'Alfaro, Corberó, Sergi Aguilar o Tom Carr s'enfronten a un públic que en absolut no és de galeria.

Els organitzadors són l'Ajuntament de la ciutat i el Departament d'Arts Plàstiques de la Generalitat, ajudats econòmicament per una entitat d'estalvis. Enguany han calgut més diners, perquè s'ha portat a Tàrrega el famós escultor d'origen búlgar Christo, conegut perquè pràc-

Entre les diverses obres d'interés que es pot veure a la mostra de Tàrrega hi ha (a dalt) «El personatge», de Jaume Plensa, i «Sono pendurado», del gal·lec Ignasi Basallo

Barcelona, una de les peces monumentals que van fer dir a l'escriptor francès André Pierre de Mandiargues que la Comtal és la ciutat més fàl·lica del món.

Christo ha exposat a Tàrrega la seva manera de treballar i el seu concepte de l'art al carrer, com a accions que volen capgirar la iconografia que de tot indret conegut els seus habitants porten a la retina sense saber-ho. L'única manera de veure el monument a Colom serà *tapant-lo*.

És de suposar que els artistes que cada any tenen

l'oportunitat de fer dels carrers de Tàrrega el seu territori aprofitaran la lliçó d'aquest personatge que, tot i amb el nom amb què va pel món, ha aconseguit realitzar les seves fantasies, obres complexes que no és poden fer si no és amb grans quantitats de diners públics. Ara, sembla que l'Ajuntament de Barcelona li'n donarà aviat, de pela llarga, i podrem tenir Colom empaquetat d'ací a dos o tres anys.

La Fira de l'Escultura al Carrer de Tàrrega està, en certa manera, necessitada de l'agressivitat conceptual de Christo. Així ho creuen els pocs crítics d'art que, a Barcelona, se n'han ocupat, i que constaten que el calaix de sastre que és actualment l'escultura també ho és la Fira per ella mateixa. Al costat d'aquest fet hi ha la gent, el públic, que per segon any contempla el que els artistes fan, i que a poc a poc exigeix més: aquest any ja comença a traure'n el tret. En els pròxims anys, l'exigència augmentarà. Enguany, l'estiu us dona ocasió, si passeu per Tàrrega, de veure més d'una cosa interessant: per exemple, què passa als vespres quan, a la plaça Major, les imatges abstractes de Tom Carr es projecten contra la façana de l'església.

ticament mai no treballa per a galeries: és l'empaquetador de monuments famosos, de penya-segats (a la costa australiana) o d'illes senceres (les Sorrounded Islands, a Florida). Christo està interessat, de fa anys, a embolicar el monument a Colom de